

EL DIA QUE VA MORIR DAVID BOWIE

DE SEBASTIÀ PORTELL

Amb Catalina Florit, Xavi Frau i Lluís Febrer

Dramatúrgia i direcció: Pau Coya

El Festival
de la Paraula

EL DIA QUE VA MORIR DAVID BOWIE

**Adaptació de la novel·la de
Sebastià Portell**

DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ: Pau Coya

INTÈRPRETS: Catalina Florit, Xavi Frau i Lluís Febrer

ESCENOGRAFIA I VESTUARI: Elionor Sintes

IL·LUMINACIÓ: Albert Vizcarro

SINOPSI

Un jove travessa Barcelona amb el frenesí d'un llibertí compulsiu. Els seus intents d'acceptar-se i d'encaixar amb el fill ideal que la mare va somiar l'acaben conduint a la sala d'espera d'una clínica. Allà s'ha de fer unes proves per saber si una malaltia venèria circula pel seu cos. Aquesta saleta serà un purgatori on repensar l'historial de la seva breu existència, una inspecció tècnica de cos i ànima.

Lluís Febrer

Llicenciat en Interpretació per l'Escola d'Art Dramàtic de Menorca. Als 17 anys es trasllada a Barcelona on compagina els seus primers papers en el món de la interpretació amb la formació a diverses escoles de la ciutat i acabà la seva formació a Madrid on estudià Direcció Escènica a 'Escuela Internacional del Gesto'. A Barcelona estrena l'obra de teatre A.K.A, guanyadora de dos premis Max de teatre. A més també ha participat a sèries de televisió com 'Cucut', 'Merll', 'Com si fos ahir', 'Más de 100 mentiras' com també a alguns curtmetratges, entre els quals destaquen 'La muerte de Oso', 'Después de verte' o 'Sentid'. Al 2022 participa del llargmetratge internacional 'American Carnage' del director Diego Hallivis. Actualment combina la seva trajectòria amb la seva formació.

Catalina Florit

Actriu, formada acadèmicament a l'Institut del Teatre de Barcelona i a Berlín, amb la companyia de Teatre de carrer Theatre Fragile, i la companyia de Teatre i arquitectura No Fourth Wall, així com amb l'English Theatre Berlin. A teatre, ha treballat amb directors com Andrés Lima, Paco Azorín, Carlota Subirós, Oriol Broggi, Nies Jaume, Pep Tosar, Rafel Duran, Ferran Utzet, Jordi Oriol, Josep Maria Miró, Victòria Szpunberg, Pau Carrió, Jaime Pujol.

En televisió en podem destacar la seva participació a la minisèrie "Barcelona Ciutat neutral" i "Sudoku", ambdues de TV3. I a "Amor de Cans", d'IB3 Televisió. És dramaturga i directora de diverses peces entre les quals destaquem 'Batec' i el projecte d'Art Urbà 'Herois anònims'.

Xavi Frau

Llicenciat en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona i Filologia catalana a la Universitat de Barcelona, fa feina d'actor tant en teatre com en televisió, i com a docent en relació amb l'art dramàtic i la llengua catalana. En teatre, alguns dels darrers muntatges on ha participat són 'Coraje de Madre' de George Tabori dirigida per Helena Pimenta, 'Tanatologia' de Xavi Uriz, dirigida per Carlota Ferrer i 'Primavera de bèsties' de Miquel Mas Fiol. Per a televisió, ha format part de l'equip de les sèries per a IB3 Televisió com 'Llim', 'Amor de cans' o l'Anell' i a nivell estatal a 'La Caza' de TVE i 'Com si fos ahir' de TV3.

SEBASTIÀ PORTELL

«Escric des de —i sobre— les
fronteres textuais i vivencials.»

Sebastià Portell

Sebastià Portell (ses Salines, 1992) és escriptor i traductor.

És autor de les novel·les 'Les altures' (2022), 'Ariel i els cossos' (2019) i 'El dia que va morir David Bowie' (2016) Premi Time Out Barcelona al Creador de l'Any), els contes de 'Maracaibo' (2014), els llibres de no-ficció 'Paradissos suportables. Cases d'escriptors a Mallorca' (2023) i 'Les nenes que llegien al lavabo' (2021) i diverses obres teatrals, com ara 'Transbord' (2018), el llibret del musical 'L'endemà de Fedra' (2015), 'Un torrent que era la mar' (2013), Premi Ciutat de Badalona de teatre) o 'La mort de na Margalida. Cançó de tristor de l'illa de Mallorca' (2021).

També ha tingut cura del volum biogràfic d'Antònia Vicens. 'Massa deutes amb flors' (2016), del recull de crítiques 'Davant el fulgor. Per a llegir l'obra d'Antònia Vicens' (2018), juntament amb Sebastià Perelló, i d'Amors sense casa (2018), la primera antologia de poesia LGBTQ catalana.

Així mateix, també ha traduït al català diversos autors de parla anglesa i gallega, com Virginia Woolf, Saba Sams, Marilar Aleixandre, Berta Dávila o Gonzalo Hermo, entre d'altres.

La seva obra ha estat traduïda al gallec, l'italià i l'espanyol, i també ha estat llegida en lectures dramatitzades en anglès i en francès. Ha participat a residències i programes literaris a ciutats com Nova York (Art Omi, 2018), Berlín (Maxim Gorki Theater, 2016), Exeter (Exeter City of Literature, 2014), Barcelona (Fundació Miró, 2018) o Olot (Faberllull, 2020).

Des del març del 2022, és el president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC).

EL DIA QUE VA MORIR DAVID BOWIE

♣ Sebastià Portell

El dia que va morir David Bowie

«Tota la meva vida —o, si més no, la que he tengut fins ara, la que puc recordar i record en aquests minuts interminables— ha estat marcada per la meva tossuda incapacitat d'estimar»

Sebastià Portell

El dia que va morir David Bowie

El 10 de gener de 2016 mor David Bowie a Nova York deixant un *stellium* de cançons i un vincle que va més enllà de la seva discografia per a moltes persones. És el cas del protagonista de la primera novel·la escrita per Sebastià Portell entre Mallorca, Barcelona, Nova York i Berlín.

El personatge, un llibertí compulsiu, es demana “per que sóc aquí?” “per què he arribat a aquest punt?” i “en quin moment m’he equivocat?”. Dubtes existencials i sistèmics d’una societat, pretensiosa i encuriosida, que viu enmig d’una crisi econòmica, social, cultural, política i personal. Un *carpe diem* frenètic amb un peu en el passat i sense gaires pensaments en el que vindrà. El Jove Turmentat, en plena eferescència hormonal i enmig d’una crisi d’intimitat, anhela l’amor durant tot el viatge, ens mostra una adolescència tardana entre orgasmes i drogues a altes hores de la matinada a Barcelona, “claveguera humana” que ell mateix descriu. Els personatges que secunden la història, com joguines trencades, ajuden a comprendre la solitud del segle vint-i-u com una malaltia més. Unes relacions que s’inicien amb la mare i el pare, continuen amb els companys de pis, de feina i de nit amb qui comparteix cos i intimitats sense arribar a tastar l’amor.

Donar-se, donar

Impressiona, dit així: l'any qui ve farà deu anys que el Jove Turmentat 'El dia que va morir David Bowie' espera, assegut en un banc d'una clínica, els resultats d'una prova d'infeccions de transmissió sexual. Record que va sortir el setembre del 2016 i, per caramboles del destí i perquè aquells dies jo encara era a Mallorca, apurant els darrers dies d'estiu, els primers a veure'l i a tocar-lo varen ser els lectors: amics, coneguts i fins i tot algun desconegut m'enviaven fotos des de la Setmana del Llibre en Català de Barcelona per dir-me que el llibre ja era seu quan jo encara no l'havia pogut tenir a les mans. M'agrada pensar en aquesta imatge ara, amb la perspectiva dels anys; no sé si cap altra novel·la m'ha donat tantes alegries. Perquè al cap i a la fi han estat ells, els lectors, els que li han donat tota aquesta vida que ha tengut. Sis edicions exhaurides a les llibreries, la festassa del Premi Time Out Barcelona al Creador de l'Any, la passió encomanadissa dels editors de LaBreu, amb una menció especial per a Ester Andorrà, còmplice de dèria i lletra. I ara, aquesta nova aventura als escenaris propiciada per la Fundació Mallorca Literària, Produccions de Ferro i pel dramaturg i director Pau Coya. També pels que teniu aquest programa a les mans. Quasi deu anys després, el Jove Turmentat us espera amb tot el seu caos, amb tots els seus dubtes, amb tota la seva vulnerabilitat. No és una persona fàcil, com no ho és el recorregut que fa. Ara, com aquell que es lliura sense manies dins l'anonimat d'una cambra fosca, serà encara més vostre.

Sebastià Portell

Autor *El dia que va morir David Bowie*

Una selva obscura

«A la meitat del camí de la vida em vaig trobar dins d'una selva obscura, perquè havia deixat la recta via.»

Dante Alighieri

Amb aquests versos, el poeta Dante Alighieri inicia el relat de la seva baixada als Inferns a 'La divina comèdia'. Just com el Jove Turmentat de la novel·la de Sebastià Portell, qui després de recórrer durant anys la seva pròpia selva obscura (els carrers de Barcelona de matinada, la sauna Casanova o la cambra fosca d'Arena) es veu abocat a l'espera dels resultats d'unes proves que determinaran si té o no una infecció de transmissió sexual. I des d'aquest Purgatori, reflexiona sobre totes i cada una de les decisions preses a la seva vida i les conseqüències que tenen en la seva quotidianitat. Just el dia que ha mort un ídol que li porta tants records i li remou tantes coses.

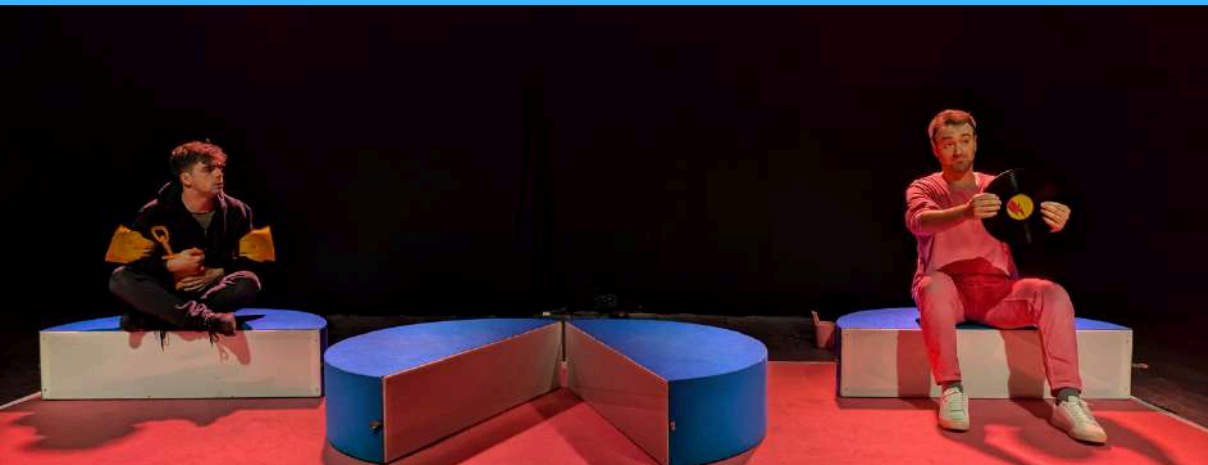
Siguem sincers. El Jove Turmentat podria ser qualsevol de nosaltres. I quan dic "qualsevol de nosaltres", m'estic referint realment a qualsevol jove autoexiliat de les illes qui, fugint d'una vida de repressió i autoodi, troba una llibertat mala de gestionar tot descobrint una ciutat sense prejudicis que no se pot acabar mai. El consum en excés (d'alcohol, de drogues, de cossos) sembla inevitable. I amb ell, sempre vendrà la culpa, el penediment i, en definitiva, l'autodestrucció.

Però la promiscuïtat no és un tret exclusiu del nostre protagonista (ni, si m'apurau i me permeteu l'excés de confiança, dels autors de la novel·la i l'adaptació teatral). El text original també és promiscu, i es permet la inclusió d'altres textos i altres autorïes. En la versió teatral no m'he volgut estar de treure rèdit d'aquesta promiscuïtat textual, incloent no només versos de 'La divina comèdia', sinó també fragments d'escenes de la icònica 'Sex and the city', i moments musicals diversos que van des de l'obligat David Bowie a Lady Gaga, passant per una Sibil·la amb autotune. També el repartiment actoral flirteja canviant de personatge constantment a un ritme frenètic.

Aquesta segmentació pròpia de la novel·la em va captivar a l'hora de pensar en una adaptació escènica. L'agilitat amb què es passa d'un tema a un altre, d'un personatge a un altre, d'una preocupació a una altra, de manera centrifugada i caòtica, com la vida mateixa (així com la potencialitat de la història i del personatge principal), em van animar a prendre'm aquest encàrrec com un joc, com un repte. La meva consigna durant el procés d'escriptura ha estat que, per a l'espectador que no conegui la novel·la, sigui gairebé impossible desxifrar on acaba Portell i on comença la meva aportació. I això no hagués estat possible sense la generositat d'en Sebastià, qui m'ha deixat, fent gala d'aquesta promiscuïtat que tant celebrem, "ficar mà" al seu text. Sempre amb consentiment, és clar.

Estau a punt de veure el resultat d'aquest procés tan divertit i revelador: un retrat cru, però realista i esperançador, de tota una generació de desviats que sempre recordarem què fèiem el dia que va morir David Bowie. Esper que gaudiu acompanyant del bracet aquest Jove Turmentat per la seva pròpia selva obscura, buscant l'home de les estrelles. Ara, silenci, i, com diria certa *drag queen* multimilionària: «now let the music play.»

Pau Coya
Dramaturg i director

Contacte distribució
Carme Amengual
carmeamengual@deferro.org
info@deferro.org
971551555